

416 Sekondlieutenanter for Fodfolket var der ved Udgangen af forrige Aar 128, altsaa 288 Vacancer. For hele Officerkorpsets Vedkommende var altsaa Forholdet det, at  $\frac{1}{3}$  af det Antal Officerer, som Loven anser nødvendigt til Tropperens forsvarlige Førelse, ikke var tilstede. For Korporalernes Vedkommende var der 1,123 istedetfor 1,296, ialt 173 Vacancer, altsaa omtrent  $\frac{1}{11}$  af det hele Antal Underofficerer var ikke tilstede, Se vi dernæst hen paa de værnepligtige Befalingsmænd, der skulle være tjenestegjørende, saa viser det sig, at istedetfor 105 tjenestegjørende Sekondlieutenanter havde der i de forløbne Aar gennemsnitlig kun været 87, og istedetfor 378 Korporaler kun 224, det vil sige, at  $\frac{1}{3}$  af det Antal værnepligtige Befalingsmænd, som Hærløven forudsætter aarlig til Tjeneste ved Fodfolket, har ikke været tilstede. Det er altsaa klart — det er et Punkt, hvorom Udvalget er fuldstændigt enigt — at her har der været og er et Misforhold tilstede mellem Hærløvens Forudsætninger og disse Forudsætnings Birkeliggjørelse i de forløbne Aar, og Udvalget erkjender derfor, at der igjennem den nu forestaaende Hærrrevision med Nødvendighed maa træffes betryggende Bestemmelser for, at saavel Fodfolket som alle Hærens Vaaben ved Krigsberedskab kunne faae det nødvendige Antal Befalingsmænd til Føvere, og at der paa Fredsføb kan være saa Mange tilstede af disse som tjenstgjørende ved Afdelingerne, at Løvertjenesten kan blive forsvarlig bestridt, og at der i disse haves en Stamme af særlig uddannede Føvere, hvorom de hjemsendte, værnepligtige Befalingsmænd kunne samle sig. Seg skal heller ikke gaa ind paa, hvorledes Manglerne ere forelaaede afhjulpne, det vil komme til Omtale i næste Afsnit, som vil blive sat under Forhandling.

Ogsaa med Hensyn til Officersstolen og med Hensyn til Tilgangen af faste Officerer til Hæren er Udvalget enigt om, at der er Ulemper tilstede, saavel naar man betragter Sagen fra Hærens som fra de paagjældende Individuers Side.

Blandt de Mangler i den nu bestaaende Hærorbning, der af den høitærede Krigsminister iøvrigt ere omtalte, er der fremdeles Forholdet ved samtlige saakaldte Reserverafdelinger, Forholdet ved Reserverbataillonerne, Reservereskadronerne og ved Reserverbatterierne, samt endelig ogsaa Artilleriets og Artilleriets Styrtforhold til Infanteriet i Hæren. Med Hensyn til disse Punkter skal jeg nævne, at hele Udvalget for Feltartilleriets Vedkommende er enigt med den høitærede Krigsminister i, at der er Mangler derved, at Reserverbatterierne ikke ere istand til at kunne mobiliseres, at der ligeledes ikke er det fornødne Personale tilstede til Krantjenesten og Parktjenesten. Med Hensyn til de øvrige Forhold indenfor Artilleriet og Manglerne ved Ryttieriet da har ikke hele Udvalget kunnet blive enigt om at anerkjende disse Mangler, men det har paa dette Punkt delte sig

i et Flertal og et Mindretal, saaledes som jeg senere skal have den Ære at omtale for de Herrer.

Det kan altsaa betragtes som et af Resultaterne af Udvalgets Arbejder, at der er naaet en Enighed i at erkjende, at der med Hensyn til Udskrivningsforholdene og Fordelingen af det værnepligtige Mandskab til Afdelingerne er Ulemper tilstede, Sagen set saavel fra Hærens som fra Befolkningens Side, Ulemper, som det er ønskeligt snarest muligt at faae hævede; at der med Hensyn til Tilveiebringelsen af værnepligtige og faste Befalingsmænd til Hæren er store Mangler tilstede, som det er paatrængende nødvendigt snarest muligt at se at komme ud over, og at det er nødvendigt idetmindste for en Del af Artilleriet at naae til et Fremskridt overfor den bestaaende Lov. Med Hensyn til de øvrige Punkter, som vedrøre Artilleriet og Ryttieriet, er derimod Forholdet det, at der ikke er nogen ensartet Opfattelse i Udvalget, men at det har delte sig i et Flertal og i et Mindretal, saaledes som det senere vil blive omtalt. Seg har nu nævnt for det høie Thing, at Udvalget er enigt i at erkjende, at der er Mangler tilstede, enigt i at anerkjende, at det er nødvendigt snarest muligt at faae disse Mangler afhjulpne, og derfor enigt i, at det var i høi Grad ønskeligt, om man kunde faae Hærrrevisionen tilendebragt nu i denne Samling, da den er forelagt for ottende Gang. Naar vi nu skulle gaa over til det Næste, Spørgsmaalet om, ad hvilke Veie og ved hvilke Midler Manglerne skulle afhjælpes, er Forholdet ikke saaledes, at det kan siges, at der er Enighed i Udvalget, men med Hensyn dertil har det delte sig i forskellige Mindretal, dog ganske vist saaledes, at paa enkelte Punkter nogle af de af forskellige Mindretal stillede Forslag falde sammen. Som jeg tidligere tillob mig at udtale, vilde jeg anse det for urigtigt, om jeg paa Sagens nuværende Trin udtalte mig om de af alle de forskellige Mindretal fremsatte Forslag. Seg skal derfor her indskrænke mig til at motivere det Standpunkt, som det Mindretal har indtaget, hvortil jeg har den Ære at høre. Dette Mindretal bestaar af de cærede Medlemmer for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Dinesen), Randers Amts 2den Valgkreds (N. P. Jensen), Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Paulsen), Storeheddinge (Scavenius) og mig.

Dette Mindretal erkjender, at det forelagte Lovforslag paa en forstaaelig Maade søger at afhjælpe de Mangler i Hærens Ordning, som vi erkjende ere tilstede. Vi betragte derfor i det Hele taget Lovforslaget som et Fremskridt i Sammenligning med den Tilstand, hvorunder Hæren lever, og vi vilde, naar jeg undtager nogle enkelte Punkter, navnlig Spørgsmaalet om Fodfolkets Uddannelse, iøvrigt have kunnet slutte os helt til Lovforslaget, naar vi havde anset os berettigede til udelukkende at se derpaa fra et rent